

Hornický badatel

Václav Jirásek

TE CONNECTIVITY HLEDÁ NOVÉ KOLEGY (M/Ž) NA POZICE:

SEŘIZOVAČ NA VÝROBU RELÉ
- náborový bonus až 30 000,- Kč

NÁSTROJAŘ
- náborový bonus až 50 000,- Kč

NÁSTROJAŘ FRÉZAŘ
- náborový bonus až 50 000,- Kč

MĚROVÝ TECHNIK (M/Ž)

WWW.TE.JOBS.CZ
TEL. 724 012 225

**VOLEJTE, PIŠTE,
TĚŠÍME SE NA VÁS!**

Editorial

Slavné hornické časy

PAVEL CAJTHAML / redaktor

Priznávám! O uhlí jsem toho až do svých pětadvaceti moc nevěděl. Z dětství jsem si pamatoval, že je černé a že je potřeba ho před zimou složit do kotelny. V zimě jsem někdy musel uhlím přikládat do kotle, aby nechcípnul. Neměl jsem důvod přemýšlet, kde a jak se vzalo, nebo kdo zařídil, že se vždycky dostalo až k nám. Když jsme přešli na plynový kotel, nenapadlo mě, že ještě někdy o uhlí uslyším. Vždyť u nás dolování vesměs skončilo! Jenže pak jsem se seznámil s hornickým badatelem Václavem Jiráskem. Při rozhovorech zaznívala slova jako fárat, šachta, havíř, zával, štajgr, stařina, sloj, průlom, mlátek nebo želižko... Připadal jsem si jako při výuce cizího jazyka. Když mi jednou ukázal precizně zpracovaný popis sedmdesáti důlních děl v oblasti Malých Svatoňovic, nevycházel jsem z údivu. „To muselo dát práce,“ řekl jsem. „Třeba se to jednou bude někomu hodit, až se bude vzpomínat na slavné hornické časy,“ odpověděl Václav Jirásek. ■

VÁCLAV JIRÁSEK / str. 4 ▶ 11

TOMÁŠ MOLNÁR

str. 12 ▶ 14

OBSCENE EXTREME

str. 20 ▶ 21

CIRK-UFF

str. 16 ▶ 19

ROBERT ROSENBERG

str. 24 ▶ 27

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 19626, Sídlo redakce: Horská 634, 541 01 Trutnov, www.trutnovinky.cz, e-mail: redakce@trutnovinky.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@trutnovinky.cz, Pavel Cajthaml, tel.: 734 636 116, e-mail: pavel@trutnovinky.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@trutnovinky.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, e-mail: monika@tn-media.cz, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: 1805-8914, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 5 000, Regionální mutace: Trutnovsko, Titulní strana: Miloš Šálek.

INZERCE

Pro více informací nás prosím kontaktujte na:
Adresa: Horská 30, Trutnov, E-mail: obchod@mecir.net,
Tel: 499 811 752 • 723 291 202,
www.mecir.net

HLEDÁME BRIGÁDNÍKY NA PRÁZDNINY I NA CELÝ ROK

na pozice:

- Řidič dodávky
- Skladník

místo pracoviště TRUTNOV • POUZE DENNÍ PROVOZ
nástup možný IHNED nebo dle DOHODY

Vhodné např. pro STUDENTY nebo jako doplněk
K VÍCESMĚNNÝM PROVOZŮM

Objevovat zapomenuté a připomínat mizející

O hornictví může Václav Jirásek (80) vyprávět nekonečně dlouho. Umí to velice poutavě. Sám byl havířem, technikem a také důlním záchranářem. Proslul jako montánní badatel. Dlouhá desetiletí sbíral fakta i vzpomínky pamětníků. Zdokumentoval historii těžby uhlí a sepsal o tom řadu knih. Stovky lidí zaujal jako hornický průvodce při komentovaných vycházkách a také coby skvělý přednášející. Nikdo široko daleko neví o hornictví tolik jako on. Za osvětovou činnost dostal Kulturní cenu města Trutnova. Nedávno ale veřejně oznámil, že končí.

•• PAVEL CAJTHAML, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Co si máme představit pod slovem „končím“? V minulosti už jsi říkal, že budeš končit.

Naznačoval jsem, že po zkušenostech, kdy přišlo na komentovanou vycházku do terénu třeba padesát, šedesát, ale někdy i osmdesát lidí, to nelze ukočirovat. Asi před deseti lety jsem vyhlásil, že maximálně dvanáct lidí a ne děti a psi.

Proč?

Když bylo víc lidí ve skupině, bylo to moc komplikované. Šli jsme třeba hodinu a pejskaři řekli, já musím k potoku nebo do hospody, protože psi mají žízeň. Když šly děti, musel jsem to přizpůsobit i pro ně, vyprávět o skřítcích, permonících

a čarodějnicích. Když jsem to omezil na určitý počet, fungovalo to lépe.

O komentované vycházky býval velký zájem, že?

Účast bývala většinou hojná. Ne vždy to ale probíhalo podle mých představ. Například jednou v Hronově jsme předem oznámili, kudy půjdeme. Bývalý starosta to ale uspořádal tak, že v místech, kde jsem avizoval zastávky, nechal postavit výdejní boudy s občerstvením. To byla nádhara. Jenže! Já se zastavil u dolu, třicet lidí se zastavilo se mnou, ale dalších padesát šlo dál. Někteří se pak vrátili a chtěli, abych to odříkal znovu i pro ně. Tak jsem vyhlásil: Koho to opravdu zajímá, máme zajištěnou hospodu, přijďte! Tam se nás sešlo osmnáct. Teprve tam přišli opravdoví

fajnšmekři. Takže jestliže jsem něco vyhlašoval, myslel jsem jistě omezení. Nebo jsem informace šířil jen mezi lidmi, u kterých vím, že jim to něco přinese. To byli badatelé, historici, novináři, a podobně. Ted' jsem ale řekl, že po padesáti letech těchto atrakcí nastal čas, kdy bych to měl ukončit. Abych už nevypadal jako blbec, který breptá a zapomíná. Takže jsem si na závěr vybral knihovnu v Červeném Kostelci, kde právě ten den, 2. prosince 2021, vyšel časopis Rodným krajem s mým článkem o dole Josef na Bohdašíně a já k tomu měl přednášku s manželkou Věrou. Povídalo se, promítalo a Věruška mi četla výtažky z kronik nebo publikací, aby to bylo nějak učesané. Mám kamaráda Pavla Brandejse v Králíkách, pozval jsem ho a předal mu veřejně svoji dokumentační práci. Už řadu let spolu jezdíme po terénu, pomáhá mi mapovat. Padesát roků produkcí v terénu stačilo a přednášek taky.

Nemůžou v nějaké obci namítnout, že jsi neměl čas?

Udělal jsem komentované vycházky pro všechny obce od Žacléře až po Stroužné v Polsku.

Ozval se pak ještě někdo?

Jako kdyby se najednou roztrhl pytel! Bohdašín, Horní Kostelec, hasiči, prostý lid, všichni mi volali, ale já jsem řekl všem: „Nezlobte se, musel jsem to ukončit a předat ‚funkci‘ mladšímu a technologicky zdatnějšímu.“

To znamená, že procházky už ne. Tvoje badatelská činnost pokračuje?

Badatelská činnost v mém pojetí pokračuje dál, dokud udržím tužku. Papíru mám dost. Co je důležité, máme rodinné krédo: Objevovat zapomenuté a připomínat mizející. Toho se držíme dál. Například se opět chystáme do Hronova, kde naše badání pokračuje. Už to ale nebude veřejná produkce. Těch bylo za padesát let opravdu dost! Můžu ještě něco k vycházkám?

Jistě, povídej!

V počátcích jsem si vymyslel akci, která měla název Deset kilometrů podzemím Jestřebích hor. Se souhlasem vedení dolů jsem pozval asi deset lidí, převlékli jsme je, vybavili, proškolili a já to měl vždycky spočítané tak, že jsme oněch deset kilometrů ušli. Pamatuju si, že jedna z prvních vycházek byla pro přírodovědný kroužek pana profesora Josefa Štycha z trutnovské lesárny. Pak se s tím roztrhl pytel. Časem to ale bylo stále více

nebezpečné, šlo se do stále větších hloubek, přibývaly komplikace s průtržemi uhlí a plynu, takže mi bylo doporučeno, abych si to vymyslel na povrchu.

Což se stalo!

Ano, a dokonce jsem do toho zapojil rodinu. Byl jsem schopný s pomocí manželky ustrojit naše dcery do permonických oblečků, dopravit je na vytipoovanou haldu o vlak dřív. Šli jsme pak s kolektivem, já vytáhl železničářskou trumpetku a povídám: „Když zatroubím, támhle na haldě se objeví permoník.“ Zatroubil jsem a ono se stalo. Objevil se tam permoník, vousy mu vlály, mával lucernou. Někteří lidé nechápavě přestali svačit, protože jim poklesla čelist. A ještě navíc na jinou haldu jsem zase oblékl další část rodiny a kamarádů, kde byli horníci v dobovém oblečení s náradím a se vším všudy. Takže jsem mohl vykládat in natura, co to je, k čemu to je a jak to je. Pamatuju si, že největší problém jsem tehdy měl sehnat staré upatlané kalhoty. Já žádné takové neměl, tak mi pomohl jeden soused.

Kolik takových putování jsi udělal?

Od oka bych řekl takových dvě stě.

Záleželo na tom, pro koho putování bylo?

Nedělalo mi problém, stejně jako u přednášek v knihovnách a muzeích, se dané skupince lidí přizpůsobit. Když jsem například přednášel stálým čtenářům rtyňské knihovny, což jsou většinou babičky, tak jsme vymysleli přednášku na téma Jak se lidé dříve strojili, co jedli, co babičky vařily havířům a jak je ošetřovaly. Anebo když jsem zjistil, že putování má být pro školu, tak mě zajímalo, o jaké žáky se jedná. Když jsem měl přednášku na faře, byla zaměřená na lidové léčitelství nebo úctu patronům horníků, jako jsou svatá Barbora a svatý Prokop. Když to bylo pro geology nebo fajnšmekry hornického řemesla, mohl jsem tam mluvit o slojích, kolik jich je, jaký mají úklon, co je pod nimi, kolik se dolovalo uhlí a podobně. Pro každou skupinu jsem dělal program, a ještě jsem pro danou oblast namaloval mapu s vyznačenou trasou, kudy půjdeme. A ještě na zadní straně byl vytištěný itinerář a vypichnutá nějaká zajímavost. Lidé to dostávali jako pozornost, aby si to mohli ještě doma prostudovat. Nebo aby mohli vzít svoje děti a říct jim, tak tady jsme byli nejen na houbách, ale jak nám řekl Jirásek, tady byl důl. Což se stalo mnohokrát. Zájem o procházky byl stále vět-

DÁVÁME KOVŮM I LIDEM ŠANCI ZAZÁŘIT

HLEDÁME MANAŽERA PRODEJE

Nabízíme nadstandardní mzdu s progresivní motivační složkou vázanou na ekonomické výsledky firmy, řadu zaměstnaneckých benefitů + podíl na HV společnosti.

Nástup dohodou
Žádosti uchazečů přijímáme
do 31. 7. 2022

Zjisti vše o nové kariéře
WWW.KASPERKOVO.CZ/KARIERA

Pracovní náplň bude zahrnovat vedení obchodního týmu, vyhledávání nových obchodních příležitostí, rozvoj projektů na mezinárodních trzích, spolupráci na tvorbě produktové strategie a marketingové koncepce i péči o stávající zákazníky.

Požadujeme VŠ vzdělání (obchod/strojírenství), min. 5 let praxe v oblasti řízení prodeje a marketingu na mezinárodní úrovni, strategické myšlení, znalost IT a CRM systémů, řidičský průkaz skupiny B a znalost cizích jazyků (AJ min. na úrovni C1, další jazyk min. na úrovni B1).

ší. Možná i proto, že zakončení bylo standardně ve vhodné hospůdce, kde už to bylo objednáno, počet lidí, počet jídla, a dokonce jsem na jednu pozvánku napsal, že vstupné bude jedno euro, což dá na jedno pivo.

Věnoval ses také etnografii. Jaké to bylo?

Nejkrásnější byla naše bádání, kdy jsme chodili od chaloupky k chaloupce. Dědové už většinou nežili, tak mě zajímalo, jestli po nich nezbyl nějaký vercajk. Dávali jsme babičkám otázky, jak se u nich vařilo, jak se jedlo, jaký byl průběh dne. Kdy chlapci mohli spát, kdy dělali na poli nebo ve stodole a kdy chodili horničit. Na to máme nepředstavitelně nádherné vzpomínky, na babičky, které už nejsou. Naštěstí se podařilo jejich vzpomínky zachovat. Nehledě na to, že jsem během spousty let oslovil stovku pamětníků. Z nich jich dost odpovědělo. Do každého svého sborníku nebo knížky jsem zařadil odpovědi zhruba deseti nebo dvanácti z nich. Zbyly úžasné vzpomínky na věci, které se z dnešního pohledu zdají nepředstavitelné nebo nemožné.

Jak hornictví zasáhlo do života rodin a obcí?

Ovlivnilo nejen vesnice, ale i městečka po úbočích Jestřebích hor. Například Malé Svatoňovice, kdysi malá pastevecká osada. Když začalo hornictví, museli havíře někde ubytovat. Postupně se to rozrůstalo, takže časem to mělo svého lékaře, svůj horní úřad, hornické budovy, postavily se hospody, protože uhlokopové potřebovali po směně spláchnout prach. Hornictví prostě dokázalo obec úplně poznamenat. Vždyť trvalo 400 let od prvního dochovaného archivního záznamu až po poslední vůz, který vyjel z Jestřebích hor. Nehledě na to, že se tam scházeli ještě horníci z okolních obcí a chodili pěšky, to nebyly žádné autobusy až na důl. Tyto věci jsme byli schopni ještě zaznamenat z vyprávění babiček nebo dohledat v obecních kronikách.

Bylo poznat přímo v rodinách, že je havířská?

Bylo, protože většinou byl havířem děda, táta i synové. To se nám stalo ve Rtyni, kde nám byly vyprávěny příhody, jak se horníci scházeli, když měli volno, jak hráli karty a u toho vyprávěli. Naštěstí se vždy našel někdo, kdo to zaznamenal. Horníci měli své patrony. Takže se kdysi slavil císařpán i náhodská vrchnost a slavili se patroni, především svatá Barbora a svatý Prokop. A ještě k tomu měl každý důl vlastního patrona. Když se důl zakládal, přišel farář, starosta

a někdo ze zámku. A jméno většinou dostal důl podle svatého, což často korespondovalo s někým z náhodského zámku. Když byl založený důl svatý Petr ve Starém Sedloňově, tak se tam pochopitelně slavil svátek svatého Petra podle věvody Petra Kuronského.

Jak moc bylo hornictví srostlé s obcí?

Velmi silně. Když se například 4. prosince slavila sv. Barbora, byl v horách klid, jak se říkalo. Horníci se sešli ve slavnostních uniformách, měli své hospody, měli svoji muziku. Kdysi mi vyprávěli na Bohdašíně, že když horníci chodili z práce, tak se jich děti bály, protože chodili černí jak čerti. Obec s havířinou byla sžitá. Vznikaly hornické kapely. Například svatoňovická nebo rtyňská, u nich se pravzník dá datovat hodně do minulosti. Náhodský zámek měl zájem, aby hornická kapela fungovala. Máme doloženo, že kapela chodila hrát nejen do Janských Lázní, ale byla zvaná i do Vidně, aby zahrála císaři. Známe obrázky z místa, kde byl ve Svatoňovicích hotel Žaltman, kde se dělaly koncerty hornické hudby. Mimochodem, velmi krásnou vzpomínku nám zanechala Helena Čapková, sestra bratří Čapků, která ve své knize vzpomíná, jak havířům pan doktor Čapek předepisoval byliny, které mají pít jako čaj. Až později zjistil, že to neslouží k výrobě čaje, ale že si to cpou do fajfek a kouří.

Jak to bylo se zdravím havířů v dávných dobách?

Havíři na tom byli většinou hodně špatně. Hlavně ti, kteří dělali na kameni, tzn. že razili štoly skrz skálu, kde je křemičitý písek. Ty postihla silikóza čili zaprášení plic. Ty, kteří dělali na uhlí, postihla antrakóza, zaprášení plic uhelným prachem. Ale úplně v počátcích, jak se nám podařilo zjistit, k léčení horníků při zlomeninách nebo vážných úrazech byl povolán lékař ze Stárkova a ranění horníci byli vozeni do Hoříček, kde bylo sanatorium. O horníky bylo postaráno. Doma v chaloupkách to byly hlavně ženy, které se staraly o to, aby v místnosti stály necky s teplou vodou, když přišel havíř domů, vařily jim různé lektvary a jednoduchá jídla a hlavně je léčily bylinkami. Především to byla domácí péče manželek a babiček. Běžné boule, modřiny, pohmožděnin a řezné rány se většinou léčily doma. Jen při vážném úraze se volal lékař.

Jak vážné bylo povolání důlního záchranáře?

Bohužel jsme vykonávali nejen pomoc první, ale někdy i poslední. Manželka jednou dostala coby archivárka na ředitelství dolů za úkol spočítat

zahynulé. Měla k tomu skvělé podklady, od druhé světové války až po současnost. Zjistili jsme, že na každý rok vycházel jeden mrtvý. Úrazy v podzemí byly časté. Ale z kvalitní se výztuž v podzemí dolu i opatření, jako například nošení přileb a sebezáchranných přístrojů. Ještě pamatuju dobu, kdy havíři v přilbách fárali, a první, co udělali na pracovišti, že si je sundali a nasadili barret nebo klobouk, jak byli zvyklí. To se postupně odbouralo, stejně jako se pak nesmělo v kantýně podávat pivo vyššího stupně než sedm. Pořád se přidávaly bezpečnostní předpisy. Každá nehoda znamenala, že se přehodnotilo, co doposud platilo, a zavedla se nová opatření a také se podle toho hornictvo začalo chovat.

Takže to bylo v posledních desetiletích bezpečnější než před sto lety?

V každém případě. Najednou na měření plynu nebyl kanárek v kleci nebo benzinová lampa, ale zavedly se takové přístroje, které horníkům včas hlásily, že hrozí nějaké nebezpečí. Když se místo svatoňovických uhelných slojí začaly dobývat sloje žďárecké, uložené hodně hluboko, kde docházelo k průtrži uhlí a plynu, tak se potom opatření zpříšňovala ad absurdum.

Když došlo k nejhoršímu, jak se horníci postarali o kolegu či kamaráda?

Bylo to velmi nepřijemné. Zavedl jsem metodu, že když se stal nějaký úraz, havíři, kteří prošli školením první pomoci, se postarali o zraněného havíře, co nejlíp to uměli. Vývezli ho ven, omyli, ošetřili... Prosadil jsem, že když byl horník například z Broumova nebo z Teplicka, aby ho nevezli do trutnovské nemocnice, ale do broumovské. A aby jeden z jeho kamarádů vzal v šatně klíčky a dovezl mu domů auto. Kluci udělali všechno, co bylo potřeba. Šlo o jedinou věc: Aby ten horník, který špatně dýchal, krvácel nebo byl polámaný, aby přežil až do předání lékařům. A nakonec jsme měli vlastní sanitu, vlastní vyškolený personál, takže jsme mnohokrát dělali systém převozu rendez-vous, tzn. že my jsme jeli sanitou a špitál nám poslal naproti vlastní ambulanci. Což pak kolikrát ani nebylo potřeba, vyjma situací, kdy došlo k hromadnému úrazu. Nebo když došlo k tak náhlému zaplňování, že byl nutný zásah kompletní čtyři důlních záchranných. My jsme dokonce měli vyškolené lékaře-záchranáře, kteří mohli v dýchacích přístrojích fárat. Byli v trutnovské nemocnici i v náchodské, i ve Rtyni byl pak doktor takto pro-

školený. To už byla péče, která se nedá srovnávat třeba se 60. lety nebo s doly za první republiky. Vývoj šel kupředu stejně jako ostatní vybavení dolů.

Jak se v minulosti společnost postarala o pozůstalé po zemřelém havíři?

Ríká se, že nebylo postaráno, ale postaráno bylo a odpovídalo to době. Havíř musel být členem tzv. bratrské pokladny a ze svého platu do ní přispívat. Bylo paragrafy stanovené, na co má poneštětělý havíř nárok, na co má nárok rodina. Bylo to odstupňováno podle toho, jestli to byl prostý havíř, nebo důlní, nebo dokonce naddůlní. Bylo to jako dnes, když si někdo přidává na penzi. Tehdy byl příspěvek odstupňován podle toho, kolik si havíř vydělával. Dokonce tam bylo napsáno, že důl musí mít svého ranhojiče, který musel na důl přijet. Pokud raněný zemřel, dostala rodina určitý finanční obnos, aby neumřela hladu. Zámecká vrchnost pro důležité důlní profese nechala postavit po Jestřebích horách chaloupky. Týkalo se to strojníků těžních strojů, pumpařů a důlních. Jejich rodina dostala políčko, měla chlíveček, takhle to fungovalo. Dokonce za Schaumburga vzniklo první sídliště ve Svatoňovicích, známé Mexiko. Zabezpečení rodiny bylo zajištěno přesnými regulami, které jsou dochované a uložené v okresním archivu.

Jak na tom byli havíři platově?

Řekl bych, že v porovnání s ostatním obyvatel-

stvem o trochu lépe. Těžko ale říct o kolik. Bylo to odstupňované. Nejmenší plat měl tzv. fedrák, člověk, který tlačil důlní vozík. Nejvíce naopak měli špičkoví havíři, předáci. Dokonce byly situace, kdy si panství dodalo svoje předáky, nebo zdejší havíře poslalo do Německa na proškolení. Takoví lidé dostávali víc, dokonce o tolik, že si mohli postavit kamenný dům ve Svatoňovicích. Společnost byla rozvrstvena stejně jako dnes. A ještě záleželo i na tom, jakého byli náboženství. Jestliže tady byli katolíci, ale na zámku evangelíci, byla snaha dostat do nejlépe placených funkcí evangelíky. Když měl někdo nastoupit do služby, tak se vrchnost zajímala i o to, jestli umí hrát na nějaký nástroj. To byl potenciální člověk do hornické kapely. A protože se hornictvo odmítalo modlit k Panně Marii, když měli svoji sv. Barboru, roku 1888 církev nechala ve svatoňovické kapli postavit oltář se svatou Barbarou. A na jedinou si horníci řekli, máme tam svoji patronku, tam budeme chodit. Tím si kníže pan udržel pořádek. Mimochodem: Když se roku 1880 slavil první máj, aby kníže pan zamezil stávce, osobně objel doly a každému havíři, který půjde na 1. máje do práce, dal zlaták. A měl vyžehleno.

To jsou zajímavé příběhy.

Je jich velká spousta. Například kdysi horníci chodili z práce špinaví. Koupelny měli jenom štagjři, důlní dozorcí. Parta havířů se jednou stavila v Odolově v hospodě, pak ještě ve Svatoňovicích,

tak špinavá šla do kostela. Jeden z nich vystoupil na kazatelnu a modlil se: Svatá Barboro, patronko naše, podívej se, jak vypadáme, prosím tě, modli se za nás, abychom mohli žít bohatěji, abychom si víc vydělali, abychom měli zajištěnou rodinu... A tam se prý modlily babičky a ta jedna se otočila a okřikla ho. On se na ni otočil a řekl: Ty mě, babo, polib prdel! Bylo z toho vyšetřování, projednávalo se to až na soudním okrese v Úpici. Důlní lékař dal havíři dobrozdání, že není při smyslech, a museli vysvětlit kostel. To jsou nádherné příběhy, které se děly. Roku 1873 na dole Benigna mezi Rtyní a Odolovem došlo k zátopě, průvalu vody ze starých čáští dolu. Dozorce Vincenc Matouš vynosil některé z postižených ven na zádech, zachránil jich hodně, tak si toho náchodský zámek tak vážil, že Matouše vyznamenal záslužným křížem a pozval ho spolu se zachráněnými do Svatoňovic, kde tehdy na místě dnešního kulturního domu byla kamenná hospoda. Ta byla vyzdobená a seděl vždycky havíř s manželkou a proti nim vždy někdo důležitý z horní vrchnosti. Pastorova kronika uvádí, že byli všichni společně pohoštění. Není náhodné ani postavení Mexika, které se nyní představuje. Málodko ví, že to bylo vrchnostenské sídliště pro havíře. To, že jich spalo deset v cimře, že jeden vstal a do stejné postele si lehl ten, kdo právě vyfáral, to z dnešního pohledu vypadá strašně. Tehdy to ale nebylo nic mimořádného. Byli rádi, že měli zajištěnou střechu nad hlavou. A dokonce, že na den svatě Barbory dostávali poměrně vysoké odměny. To se rázem po druhé světové válce zrušilo. Ono se to neříká, ale našel jsem k tomu nádherné doklady, kdy Praha dala příkaz, že po vzoru sovětských horníků bude slaven Den horníků 9. září. Pak to bylo upraveno, že když 9. vyšlo na střed týdne, tak to dali na sobotu. A zavedly se hornické trhy, kde bylo k sehnání všechno, co normálně k sehnání nebylo. Já to svého času publikoval pod pseudonymem, do hornických novin, že když chtěl horník kolo nebo ledničku, třeba dva dny spal ve Rtyni na hřišti, aby si zajistil místo ve frontě. Ale to přináší každá doba. Pro někoho přináší výhody, pro někoho nevýhody. Snažme se ale dívat na tu dobu tehdejší optikou.

Zdař Bůh, proč zrovna tato dvě slova jsou tak spojená s hornictvím?

Pozdrav vznikl s příchodem havířů, pozdrav Glück Auf (Šťastí vzhůru) se pak uplatnil u českých mluvčích havířů, aby se zdařilo boží dílo, a tak vzniklo Zdař Bůh! ■

HLEDÁME SEŘIZOVAČE

Máme tisíce výrobků, které se dotýkají života téměř každého z nás. Nová auta díky nim jezdí a jsou čistější. V trutnovských halách jich vyrábíme miliony ročně a i to je málo.

Rosteme a potřebujeme další šikovné ruce. Zkušení profici i čerství absolventi, máme tu práci pro vás.

**Šikovným kandidátům
a kandidátkám nabízíme
nástupní bonus 30 000 Kč.**

Vitesco Technologies, Trutnov - práce, co má smysl
a budoucnost

www.vitesco.jobs.cz
personalni.trutnov@vitesco.com

Z jeho práce budou čerpat generace badatelů

Pro hornický kraj mezi Trutnovem a Náchodem vykonal Václav Jirásek se svou ženou Věrou víc než kdo jiný. Inicioval založení hornického muzea na Trutnovsku, byl a je neúnavným propagátorem jestřebohorského hornictví.

Předně soustředil stovky hornických artefaktů a písemností, aby je později předal regionálním muzeím v Trutnově a Rtyni v Podkrkonoší nebo hornickému oddělení Národního technického muzea v Praze. Nejen že objevil, popsal a zdokumentoval množství důležitých děl, ale napravil i některé historické chyby, když například vysvětlil a zdokumentoval činnost svážných tratí – tzv. bremstů na Jestřebích horách.

O hornictví napsal několik publikací a své příspěvky zanechal hlavně v regionálních periodikách – Rodném kraji, sborníku Krkonoše – Podkrkonoší nebo časopisu Krkonoše – Jizerské hory a jiných. Z publikací je nutno připomenout hlavně dva svazky knihy Ve znamení mlátka a želízka (2003, 2005) nebo knihy O dolování uhlí v markoušovicko-svatoňovické oblasti Na Jestřebích horách (2006), O dolování černého uhlí v oblasti Malých Svatoňovic na Jestřebích horách (2008) nebo O dolování černého uhlí ve rtyňsko-bohdašské oblasti Na Jestřebích horách (2012).

Výjimečné a cenné jsou jeho rozhovory s pamětníky. Zachytil a zaznamenal s nimi množství hornických zvyků, receptů a zachránil od nich množství hornických nástrojů. Jeho celoživotní práce je uchovávána také ve Státním okresním archivu v Trutnově, kam předal přes 60 kartonů ze své badatelské činnosti. Z jeho archivních podkladů budou čerpat další generace badatelů, zabývajících se hornictvím v bývalém žacléřsko-svatoňovickém revíru. ■

*Roman Reil, ředitel
Státního okresního archivu v Trutnově*

*Rozvoz
– obědu –*

pondělí až neděle
Ceny od 95,- včetně polévky
výběr až ze 7 jídel

733 124 386

f Restaurace U Draka
Krkonošovo nám. 75, Trutnov

Chceme vzpomínat, varovat, apelovat a volat k odpovědnosti

Poprvé v historii získal Kulturní cenu města Trutnova farář. Ne však za pěči o duchovní život lidí, ale za pořádání festivalu česko-německé židovské kultury Devět bran. „Snažíme se jeho prostřednictvím předávat informace a upozornit, co se v minulosti stalo. Nikdy jsem nepomyslel na to, že bych za takovou činnost měl být oceněn“, přiznává jedenašedesátiletý Tomáš Molnár.

☛ PAVEL CAJTHAML, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Vzpomenete si ještě, co vás nasměrovalo k pořádání festivalu?

Posledním impulsem bylo v roce 2003 poničení pomníčku jedenačtyřiceti židovských dívek umučených za druhé světové války nacisty v místním koncentračním táboře. Byl jsem se tehdy na následky oné ubohosti na trutnovském městském hřbitově osobně podívat. U poškozených židovských náhrobků to ve mně uzzálo.

Mnozí se dožadovali hlavně potrestání viníků. Vy jste se ale rozhodl uspořádat festival. Proč?

Potrestání viníků nestačí. Lépe než reagovat represí je podle mne reagovat pozitivním způsobem a poskytnout vzdělání. Tehdy tu bylo jakési neonacistické podhoubí. Chtěl jsem o tomto nebezpečí hlavně předávat informace mladým. A připomínat, co se kdysi stalo. To je důležité. Snad se to podařilo.

Co je cílem festivalu?

Chceme vzpomínat, varovat, apelovat a volat k lidské odpovědnosti. Že si něco připomínáme, je přirozenou obranou, abychom měli určité senzory, když se ve společnosti děje něco špatného. Mnoho věcí v historii se totiž opakuje proto, že jsme se nepoučili.

Pořádáte festival česko-německé židovské kultury ve městě, kde se toho o Němcích a Židech moc neví.

Možná se o tom moc neví, ale například většina

Trutnovanů ve vnitřním městě bydlí v domech, které kdysi postavili Židé nebo Němci. Zanechali tady výraznou stopu. Všichni bychom našli ve své rodině někoho s židovskými nebo německými kořeny. Vždyť jsme jedna z nejpromíchanějších populací v Evropě. Je to něco, co k nám patří, je nám vlastní a zapomenout vlastní identitu, to by byla ztráta lidství.

Jak je na tom festival s návštěvností?

Záleží na programu a účinkujících. Někdy lidí přišlo víc, jindy méně. Vnímám, že je mezi lidmi možná jakási obava. Koncerty, besedy, výstavy, divadlo, vše zdarma? Je to o Židech? Není to divné? Možná, že někteří lidé radši ani nepřijdou. Ale i když přijde jen čtyřicet lidí, tak ti jsou podstatní a ti něco dál ponесou. Pokud někdo přišel, něco slyšel, něco si odnesl a věděl, že to má hlubší smysl, než si jen poslechnout muziku, tak to třeba předal dál. Věřím, že to k něčemu bylo, že to ve společnosti něco dělá.

Kdy jste se poprvé setkal s židovskou tematikou?

Asi v pražském antikvariátu v Dlázdně ulici, kde jsem po vyučení pracoval a který byl považovaný za socialismu za ostrov svobody a vzdělanosti. Chodilo tam hodně Židů. Těsně jsem se tam minul například s dramatikem a pozdějším pražským rabínem Karolem Sidonem, který se tam ale i potom objevoval dnes a denně. Ale v podstatě jsem se s židovskou tematikou setkal už předtím doma. Bible je psaná hebrejsky, a tu jsme doma pochopitelně měli.

DRŽITELÉ KULTURNÍ CENY MĚSTA TRUTNOVA

- 1991 Antonín Just
- 1992 Chorea Corcontica
- 1993 Musica Antiqua
- 1994 ak. mal. Dana Holá
- 1995 Jan Haas, vedoucí Melancholik Bandu
- 1996 Krakonoška
- 1997 Jiří Havel, Milan Kout
- 1998 Milan Lipovský
- 1999 Klub vojenské historie
- 2000 Miloš Tržna, Star West
- 2001 Miloslav Lhotský
- 2002 Karel Hybner
- 2003 cena neudělena
- 2004 Jiří Jahoda
- 2005 Jaroslav Hofman
- 2006 Václav Jirásek
- 2007 Josef Vik, Jaroslav Dvorský
- 2008 Tomáš Katschner
- 2009 Václav Havel
- 2010 cena neudělena
- 2011 Vladimír Wolf, Tereza Komárková
- 2012 Otto Štemberka
- 2013 Zdeněk Trnka
- 2014 Bohdan Holomíček
- 2015 Ctibor Košťál, Spolek Stachelberg
- 2016 Stanislav Šidlák
- 2017 Zdislava Holomíčková
- 2018 Paulina Skavova, Jiří Grus
- 2019 Barbora Chmelíková
- 2020 cena neudělena
- 2021 Tomáš Molnár

Už víte, kam si doma vystavíte Kulturní cenu města Trutnova?

Ještě jsem to nevymyslel. Ale slibuji, že bude dobře archivována!

Přítížilo se vám?

Když najednou máte nějaké vyznamenání, tak už se musíte chovat slušně. Ale v mém věku už se dá předpokládat, že se budu chovat slušně. Pochopitelně jsem tím zavázán k další práci. Snažil jsem se dosud, budu se snažit dál.

Jste v pořadí 34. držitelem kulturní ceny. Na dlouhém seznamu jsou jména jako Antonín Just, Vladimír Wolf nebo Bohdan Holomíček. Jak se v takové společnosti cítíte?

Jsem tím velmi poctěn a vážím si toho. Samozřejmě si uvědomuju, že kulturní cenu získal i Václav Havel. Znáám mnohé z těch lidí, kteří kulturní cenu

Krkonošské pivní slavnosti

**Vrchlabí
náměstí**

13/8/2022

**MŇÁGA A ŽĐORP
PEKAŘ / AC/DC REVIVAL
JAPATO / CIVILNÍ OBRANA
SOUMRAK BAND**

VELKOKAPACITNÍ STAN / PIVA KRKONOŠSKÉ PIVNÍ
STEZKY / PIVNÍ ŠKOLA JARDY UČÍKA / PIVNÍ SOUTĚŽE
O HODNOTNÉ CENY / SKÁKACÍ HRAD / FOTOBEDNA...

Předprodej » **260 Kč**

online na www.krkonoskepivnislavnosti.cz,
nebo v Infocentru Vrchlabí

Na místě » **340 Kč** / Děti do 130 cm » zdarma

Více na www.krkonoskepivnislavnosti.cz

TOMÁŠ MOLNÁR

VÍTE, ŽE...

...Tomáš Molnár pochází ze staré evangelické rodiny? Duchovní služba je v ní tradicí už od 18. století.

...po základní škole se vyučil ručním sazečem? Ke studiu na gymnáziu nedostal svolení od komunistických úřadů.

...během učňovských let se v Praze přidal k tehdejšímu undergroundovému hnutí? Dostal se tak do hledáčku StB.

...dálkově vystudoval střední knihovnickou školu? Teologii se rozhodl studovat na konci 80. let.

...se stal evangelickým farářem? V široké rodině se stal už pětadvacátým.

...farářem v Trutnově je od roku 1999? Místní evangelické společenství má přes 200 členů, aktivních je asi 50.

...má rád hudbu? Rád hraje a zpívá, má skupinu Augenblick.

...je ženatý? Ze dvou manželství má sedm dětí.

dostali přede mnou. Někteří už nejsou mezi námi. Všechny si vážím, skromně budu v koutě vedle nich.

Co plánujete pro nejbližší týden?

Pojedu na dovolenou, na týden nebo dva. A jinak mám před sebou spoustu práce. Založili jsme s několika kolegy tzv. českou křesťanskou akademii a v jejím rámci chceme pozvat profesora Pavla Hoška, který by měl přednášet o spisovateli Jaroslavu Foglarovi. Máme v plánu pozvat také docenta Filipa Čapka, který je vedoucím našich vykopávek v Izraeli. Nevím, jestli sem k nám ještě dostanu sociologa Fedora Gála. A samozřejmě už připravujeme další ročník festivalu Devět bran. ■

Dejte si nanuk

a my zatím potiskneme 500 archů papíru
z Vaší zakázky.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Cirk-UFF se opět povedl

Již dvanáct let se Trutnov baví mezinárodní přehlídkou nového cirkusu Cirk-UFF a letošní setkání v Uffu, před Uffem, v šapitó i v ulicích města naplnilo znovu první červenové dny komediantskou lehkostí, humorem a uměním. „Máme dobré ohlasy. Jsem rád, že se Cirk-UFF opět povedl,“ hlásil spokojený principál festivalu a ředitel Společenského centra Uffo Libor Kasík.

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Při ohlédnutí za letošním ročníkem nejprve vyslovil poděkování a složil velkou pochvalu svým lidem z Uffa. „Je to pro ně vždycky náročné, málokdo si dovede představit až jak,“ ocenil práci kolegů, kteří se podílejí na přípravě a stojí na pozadí vyhledávané atrakce, která veřejnosti nabízí v několika dnech desítky představení nového cirkusu a pouličního divadla.

Rekordní tržby

Po „covidových“ letech 2020 a 2021, kdy návštěvnost samozřejmě klesla a tržby byly výrazně nižší, například v loňském roce se příjmy pohybovaly na polovině zisku než v roce 2019, měli pořadatelé strach, jaký bude letošní zájem diváků. „Zaplátámbůh se ale naše obavy nenaplnily,“ oddechl si Libor Kasík. Ačkoliv dvanáctý ročník nebyl, co se počtu diváků týká, nejnavštěvovanějším, díky tomu, že se nepatrně zvedlo vstupné, podařilo se těsně překonat rok 2019 a Cirk-UFF zaznamenal nejvyšší tržby v historii.

Největší pozornost návštěvníků festivalu byla bezesporu upřena na australský celosvětově oceňovaný soubor Circa, který svým představením Humans zaplnil Uffo hned dvakrát. Vyprodal své vystoupení Grandiózní se podařilo také populární

Australský soubor Circa s představením Humans.

české akrobatické skupině Losers Cirque Company, která se na scéně objevila pouze ve čtvrtku. A velký nával lidí zažilo i šapitó při páteční show akrobatů z AirGym Art Company s názvem Hotel Laputa. „To pro mě bylo překvapení, protože jsme dlouho evidovali, že se obsadí jen třetina hlediště, ale pak snad během hodiny se to vyprodalo,“ poznamenal Libor Kasík.

Z pohledu organizátorů však zřejmě nejzásadnějším momentem letošního festivalu bylo představení Through the Truth s americkou umělkyní a hadí ženou Thulou Moon. Jednalo se totiž o premiérovou novocirkusovou produkci trutnovského Uffa. „Myslím, že Thula a režisérka Hanka Strejčková odvedly velký kus práce a představení má svou sílu, byť v tomhle případě tam není žádný velký wow efekt. Cirkus ale není zdaleka jen o srandě, je to prostě druh umění,“ podotkl Libor Kasík.

Na jevišti žena původem z Havaje excelovala zavešená na kruhu i jako hadí žena. „Potěšilo mě, že spousta Trutnováků, kteří na Cirk-UFF chodí už nějakou dobu, reagovala pozitivně a že v tom vi-

děli to, co v tom mělo být viděno,“ doplnil. Nejdůležitější a nejpřínosnější „recenzi“ ale ředitel Uffa slyšel z úst Yarona Lifschitze. Režisér a umělecký ředitel slavného souboru Circa, o němž se dá tvrdit, že je jakýmsi režisérem světové divadelní a cirkusové extraligy, představení Through the Truth velmi ocenil.

Jaké plány má teď Uffo s touto novinkou ve svém repertoáru? „S představením jedeme 24. srpna na Letní Letnou, což je největší český cirkusový festival. Do Prahy se přeci jen sjíždí více promotérů z celého světa než k nám, takže se dá říct, že je i nejprestížnějším festivalem, byť my máme po světě také prestiž, že by se častokrát jeden divil,“ řekl Libor Kasík. Na akci v Letenských sadech by si přál, aby sólové vystoupení, které vypráví o životě úžasné akrobatky a zároveň malé holky z havajských ostrovů, oslovilo právě promotéry a show obdržela vystoupení na další akce. „Uvidíme, jestli se potom dostaneme i do Edinburghu,“ zasnul se šéf Uffa o účasti na největším festivalu světa.

Vzniknou školičky s Australany?

Ačkoliv trutnovský festival skončil teprve před měsícem, v hlavě už Libor Kasík střádá myšlenky na příští rok. „Podstatná bude spolupráce s Austrálií,“ naznačil propojení s cirkusovou špičkou světa. S tou už teď má Uffo opravdu výjimečný vztah a podle Kasíka by byla hloupost toho nevyužít, takže některé plány se ubírají i ke koprodukcím s australskými cirkusy. V tomto směru je důležitá základní filozofie, a to že pro obě strany je spolupráce výhodná. „Oni od nás dostanou skvělé zázemí a servis a my zase můžeme objevovat jejich cirkusové know-how,“ dodal Libor Kasík.

V Trutnově se již pár let mluví o tom, že by zde mohly vzniknout jakési školičky pro artisty, kde by profesionální světoví performeré učili děti a mládež, ale zatím chyběly finance. „Nechci to zakřiknout, ale teď se něco začíná rýsovat z jiných sfér, než jsme uvažovali. Bude to ovšem běh na dlouhou trať. Když to ale řeknu, ve finále by to nemělo být ztrátové, ale určitě to chce nějaký základní kapitál, který zatím nemáme,“ vyličil Libor Kasík.

Pokud by se projekt podařilo zrealizovat, profitovala by podle něj z toho nejen trutnovská omladina, která se zajímá o tanec, gymnastiku, potažmo sport všeobecně, ale zároveň by měl vliv i na

celý český cirkus. „Sice jsme tady umělecky na výši, ale trochu nám chybí akrobatická stránka, přestože jsou tady skvělí akrobati, nicméně stále ne na takovém levelu jako v Austrálii,“ prohlásil principál festivalu Cirk-UFF. Před třemi roky v Trutnově už vyzkoušeli první náznaky podobné spolupráce v rámci workshopů, na které se sjeli lidé z celé republiky.

Letňák a koncerty

Divadelní svět se sice o prázdninách na dva měsíce ukládá k letnímu spánku, ale to v žádném případě neplatí o Uffu. Od 1. července do 31. srpna totiž chystá tradiční kulturní program pro příznivce hudby a filmu. A jestli se řadíte do obou skupin, můžete si užít hned dvojnásobnou porci zábavy. Trutnovské hudební léto (17. ročník) a letní kino v Caffé Uffo se hlásí o slovo.

„Líbí se mi, když to ve městě žije, například při Cirk-UFFu jsem osobně moc šťastný, když si to tady povídá všemi jazyky. I proto jsme se letos s kolegy domluvili, že bychom chtěli, aby se lidem u Uffa líbilo i v létě. Po koncertě by tak jako podkres měla hrát muzika a budou tu připravené i nějaké dobroty, aby lidé neodcházeli, ale spíš přicházeli a vydrželi až do večera na film a mohlo to tady víc žít,“ sdělil Libor Kasík ke střednímu a pátečnímu vyžití vedle Uffa a ještě dodal: „Všichni toho v dnešní době máme hodně, a tak chceme, aby si lidé u nás mohli orazit, a chceme podpořit, aby se tu hezky žilo. Doufám, že si pak lidé řeknou, že je to fajn zajít si v létě k Uffu.“ Program koncertů a filmů najdete na straně 30. ■

Chceme dělat nejlepší festival na světě

✪ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: JAN BARTOŠ

Po dvouleté pauze se fanoušci nejtvrdějších hudebních žánrů z celého světa mohou těšit, že trutnovské Bojiště opět nabídne Obscene Extreme festival v plné palbě. Nejšilenější party tohoto roku potrvá od 13. do 17. července. „Zájem je obrovský," hlásí hlavní organizátor Miroslav „Čurby" Urbanec, který dnes celosvětově uznávaný festival založil v roce 1999 coby oslavu narozenin.

Čurby, když jsem se před naším rozhovorem díval na stránky festivalu, zrovna se tam objevil článek o tom, jak některé kapely ruší svou účast, což tě dost naštválo...

Je to tak. Dva a půl roku jsme s nimi v kontaktu, nic není problém, všechno je v pohodě a oni ti pak měsíc před akcí napíší, že nakonec neprijedou? Že si to spočítali a nevychází jim to. A nejhorší na tom je, že ti nenapiše ani ta kapela, ale nějaký bookingový agent. To je otravné, protože měsíc před akcí už adekvátní náhrady vůbec nejsou. Sice se snažíš, napadne tě třeba pět kapel, ale vždycky je to tak, že jeden člen je někde na dovolené nebo už něco

má. V červenci jsou dovolené všude. Je pak strašně složité dát to do kupy.

Ale podařilo se, ne?

Ano, podařilo se nám to. Myslím, že náhrady jsou perfektní. Nic lepšího v tu chvíli možné nebylo. My se jako vždy snažíme udělat maximum pro to, aby program byl takový, jaký jsme slíbili, a aby odpovídal i našim představám. Z jednání kapel, které to odřeknou na poslední chvíli, je mi ale smutno a trochu to bere chuť do práce.

Ještě sis nezvykl za těch 23 let?

(smích) Tohle mi prostě vadí. Pro ty kapely to není nejdůležitější akce roku, ale pro nás ano. Chceme dělat nejlepší festival na světě, anebo alespoň nejlepší undergroundový nejlepší festival. No a prostě není to jednoduché být nejlepší a musí ti klapnout absolutně všechno. Měsíc před festivalem se už zabýváme spoustou jiných věcí, nevíme, kam dřív skočit, a do toho přijdou takovýhle pecky. V normálních časech se program ladí rok dopředu,

ted' ze dne na den, jako všechno. Musím říct, že všechno se absolutně změnilo.

Jaká sestava kapel se tedy letos na Bojišti objeví?

Myslím, že tento rok je skvělý a sestava je nakonec úplně neuvěřitelná. Nic takového se nám v historii nepovedlo. Headlineři jsou opravdu legendární kapely. Začne to už tou středou, kdy je do našeho festivalu jakoby vhozený trošku jiný festival, kde vystoupí kapely, které nevíš, kam zařadit, a normálně by na takovém festivalu čtvrtek, pátek, sobota nehrály. Ale na tu středu tam sedí úplně perfektně a myslím, že pro takové ty otevřené hlavy je to skvělý začátek. Jak Godflesh, tak Conan jsou známé a lidé je poslouchají a jsou rádi, že tady budou. A před nimi ještě třeba vystoupí Brazilci z Deaf Kids, kteří už tady byli a hrají strašně zajímavou muziku.

A koho bys vypíchnul z hlavního programu?

Většinou jsou to kapely, které tady už hrály. Na OEF se vrací Dismember, kteří na Bojišti v roce 2006 zahráli jeden z nejlepších death metalových koncertů vůbec. A vlastně od té doby, co se teď po deseti letech znovu objevili na pódiu, odehráli asi jen tři koncerty. V Čechách bude jejich koncert naprosto exkluzivní záležitost a v Evropě, myslím, že hrají celkem jen dvakrát nebo třikrát. Na další exkluzivní koncert pak přiletí po strašně dlouhé době z Ameriky Macabre, moc se těší a připravili si pro fanoušky i speciální trička. Další legendy jako Benediction, Tankard, Skitsystem není také potřeba představovat. A kapely, co v dnešní době strašně jedou, jsou Midnight a Gatecreeper. V Americe jsou dost známé, ale v Evropě ještě ne.

Když nyní pomineme hudební stránku, co všechno v areálu chystáte pro návštěvníky?

Uděláme tady zase jako v roce 2019 veganskou uličku, která povede od skleníku dozadu do parku. Budou tam veganské stánky, bude tam kavárna, budeme tam točit naše speciální pivo, které jsme si nechali uvařit v plzeňském pivovaru Proud právě na počest švédské kapely Dismember. Jmenuje se Ever Flowing Stream. Je to nějaká IPA a dokonce můžu prohlásit, že pivo v tancích leželo déle než plzeňská dvanáctka, takže by měla být zaručena stoprocentní kvalita. V areálu se bude točit jen na pár místech, ale jinak bychom chtěli udělat víc míst s pivem, aby všechno bylo takové příjemnější. I jídelny chceme vymyslet tak,

abys v amfiteátru měl věci jen přímo do ruky a mohl jsi pořad sledovat koncerty. A když pak budeš mít víc času, aby sis došel na hlavní jídlo někam dolů. V parku plánujeme udělat i nějakou odpočinkovou zónu, kde bude stan se sezením. Jinak klasicky chceme mít skvělé stánky s jídlem, protože si nemyslíme, že tady pět lidí může zůstat jen na nějaké obyčejné stravě. Veganská kuchyně se vyvíjí možná nejrychleji ze všech. Restaurace jsou dnes úžasné, všechno je z čerstvých věcí. To si myslím, že nám jde dobře a je velké plus festivalu. Zase připravujeme dětský koutek a nemůžou chybět ani charitativní trička pro Lékaře bez hranic. Rádi bychom se vrátili k tomu všemu, jak to bylo před covidem.

A jaký je zájem o vstupenky?

Zájem je obrovský! Dost vstupenek jsme měli už předprodaných na rok 2020, tak uvidíme, kolik lidí z nich přijde. A dál prodáváme velké počty lístků. Myslíme si, že tento rok bude skvělý. Něco jako rok 2018. Jako vždy je většina návštěvníků z ciziny, nicméně Čechů je tady dobrých dvacet procent, což není málo. ■

INZERCE

Rádi byste pracovali v menším přátelském kolektivu, kde se vyřizují objednávky zákazníků?

Ovládáte počítač a jste schopni komunikovat v polském jazyce slovem i písmem?

Pak hledáme právě Vás:

**ASISTENT PRODEJE
PRO POLSKO A SLOVENSKO**

Získáte:

- velmi dobré platové ohodnocení
- 5 týdnů dovolené
- příspěvek na stravování

Pro více informací kontaktujte personální ředitelku:

Vladimíra Kutlvašrová,

+420 733 600 734, kutlvasrova@aries.eu

Více na www.aries.eu/kariera

Horní Staré Město na dobových fotografiích a pohlednicích

Horní Staré Město na historických fotografiích. Tak se jmenuje nejnovější kniha autorské dvojice Vlastimil Málek – Ondřej Vašata. Je v ní téměř 160 snímků z období před rokem 1945. Co záběr, to unikát. Jeden zajímavější než druhý. „Většina dosud nebyla nikde publikována,“ upozorňují historici.

✎ PAVEL CAJTHAML, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Slavné továrny, proslulé hostince, domy a chalupy, ulice a křižovatky. A také například spolkový život, slavnostní okamžiky nebo dobové místní zajímavosti. To vše a ještě mnoho dalšího zachycují fotografie v nově vydané publikaci, která svým způsobem navazuje na loňskou výstavu o Horním Starém Městě, kterou uspořádalo Muzeum Podkrkonoší v Trutnově. „V ní jsme prezentovali jen snímky z naší muzejní sbírky. V knize ale jsou i fotografie a pohlednice od významných soukromých sběratelů,“ uvedl ředitel muzea Vlastimil Málek.

Například Ivan Zimmer věnoval záběr na zástavbu v dnešních ulicích Horská a V Údolíčku. Dělená pohlednice ze sbírky Václava Schreiera ukazuje

obecnou školu s kostelem, konzumem a dětským domovem. Kdysi populární restauraci U Úpského údolí připomíná snímek ze sbírky Jana Víška. Fotografie zapůjčená Rolandem Güntherem ukazuje někdejší domy v ulici Za Komínem a vedlejší Etrichovu textilní továrny. Pavel Janata poskytl netradiční pohled na centrum Horního Starého Města z komína Klugeho přádelny lnu.

Průmyslové podniky jsou velmi častým námětem snímků. V knize je mimo jiných unikátní soubor fotografií objektů, které vlastnila firma Kluge v roce 1940. „Některé objekty vypadají téměř stejně jako dnes, jiné prošly radikální přestavbou a některé jsou zbořené,“ upozornil historik Ondřej Vašata. Na obálce knihy je záběr křižovatky dnešních ulic Rýchorské a Na Odbočce z roku 1910 (U Kousala). „V minulosti to byla nejrušnější křižovatka v Horním Starém Městě, kde se stýkaly cesty do Krkonoš a Žacléře,“ sdělil Málek. Na snímku je dobře vidět aktuálně už jediná tamní dochovaná roubenka.

Chloubou Horního Starého Města v prvorepublikovém období bylo lesní divadlo. Stálo za bělidlem

v údolí Bělidelského potoka. Dnes po něm není téměř žádná památka, protože bylo vesměs celé dřevěné. Zbylo tam jen pár kamenů z podezdívky z vestavěných kulís. „Na dobových snímcích je dobře patrné jeviště, terasovitě uspořádané hlediště či dřevěná budka na vybírání vstupného. Byla to tehdy velká atrakce,“ uvedl Ondřej Vašata.

Atraktivní jsou i fotografie připomínající konstruktéra Igo Etricha. Před první světovou válkou zalétával svá letadla právě v Horním Starém Městě. „Často se letadly pochlubil. Coby vzletová a přistávací dráha mu sloužila travnatá plocha v místech dnešního fotbalového hřiště,“ připomněl Málek. Nepřehlédnutelné byly v minulosti hostince, v Horním Starém Městě jich bylo několik. Dodnes budovy některých z nich stojí. Často jsou ale přestavěné a restaurace nebo hospody už v nich nejsou. „Kdysi si vydávaly jako reklamu vlastní pohlednice. Návštěvníci je kupovali a posílali známým. Mnohé unikáty jsou i v knize,“ řekl Vašata.

Dobové záběry také ukazují nejstarší dochovanou stavební památku ve městě, kostel sv. Václava s gotickou klenbou presbytáře a oltářem z 18. století a také s renesanční epitafem královského lesmistra Caspara Nusse. Smutné události připomínají snímky povodně z roku 1882, která doslova smetla Hamerský most. „I když bylo Horní Staré Město průmyslovým městysem a hemžilo se kouřícími komíny, tak se tam našla i romantická zákoutí. V knize jsou například fotografie, jak se lidé projíždějí na lodičkách po řece Úpě,“ dodal Vašata.

Knihu vydalo město Trutnov ve spolupráci s Muzeem Podkrkonoší. Stojí 300 korun a koupit ji lze v muzeu a v turistickém informačním centru. ■

POHLED DO HISTORIE

Horní Staré Město, Hořejší Staré Město, Oberaltstadt nebo jak se dnes lidově říká „Hornák“ má v našich dějinách klíčový význam. Právě na jeho území začíná historie Trutnova. Ve 13. století tam vznikla trhovářská osada Úpa. Osídlení se soustředilo v okolí kostela sv. Václava. Kvůli častým záplavám se ale řada obyvatel přesunula do výhodnějšího prostoru – dnešního historického centra, které dostalo název Nový Trutnov. „Původní osada byla od té doby označována jako Starý Trutnov, později jako Horní Staré Město,“ vysvětluje Vlastimil Málek.

Původně zemědělská ves se od druhé poloviny 19. století postupně proměnila ve významnou průmyslovou obec. Rodiny Klugeova a Etrichova vybudovaly u řeky Úpy prosperující textilní továrny, ve kterých zaměstnávaly stovky lidí. Horní tehdy mělo zhruba tři tisíce obyvatel. Téměř každý druhý pracoval v přádelně lnu nebo na bělidle. S hospodářstvím se rozvíjelo i vše ostatní. Přibývalo hostinců a obchodů, vznikaly tovární kolonie a mateřské školy pro děti zaměstnanců. Nadmíru se dařilo i bohatému spolkovému životu.

Po druhé světové válce došlo k logickému splynutí Horního Starého Města s Trutnovem. Ve druhé polovině 20. století se ale razantně změnilo. Vzniklo obří panelové sídliště Zelená louka s tehdy moderním nákupním střediskem Jiskra a novou základní školou v Mládežnické ulici. Dopravě v Horské ulici odlehčila nová silnice Krkonošská. V osmdesátých letech rozestavěný obchodní dům byl otevřený v roce 1999 jako hypermarket Kaufland.

Od začátku dodnes prosazují, že porno je seriózní práce

Jestli nějaké slovo zcela vystihuje Roberta Rosenberga (47) z Trutnova, je to přímočarost. Právě přímočarý je i tento rozhovor! Nejznámější český pornoherce v něm zcela otevřeně promlouvá o počátcích své kariéry, o tom, v čem tkvěl jeho úspěch, ale třeba i o drogách v pornoprůmyslu.

🗣️ GABRIELA JAKOUBKOVÁ, FOTO: PETRA ŠEBESTOVÁ

Nejprve mi prosím pověz, co v tvém životě předcházelo povolání pornoherce.

Můj tatínek byl vysoce postavený policajt. Když mi bylo asi dvanáct let, objevil jsem doma místo vánočních dárků sbírku porna, kterou zabavili jedné významné české osobnosti. Začal jsem sbírku rozprodávat svým spolužákům. Už v té době jsem si říkal, že by to jednou mohl být dobrý byznys. V patnácti jsem si uvědomil, že sex je docela zábava. V sedmnácti jsem pak odešel poprvé z domu, s tím, že jsem chtěl jít do Prahy dělat manekýna a točit normální filmy. Musel jsem

se ale vrátit, protože jsem ještě nebyl plnoletý. V roce 1993 jsem tam znovu odjel a začal trénovat bojové sporty. V pražském klubu Radost jsem tenkrát nejdřív dělal na záchodech a myl nádobí, potom jsem začal tancovat. Nad studiem, kde jsem tancoval, měl ateliér Robert Vano, jeden z našich nejznámějších fotografů. Říkal mi: „Hele, vypadáš dobře, nechceš u mě zkusit udělat pár fotek?“ Tenkrát jsem pracoval pro Czechoslovak Models, pro paní Karasovou. Začal jsem se živit jako model. A byl to zase Robert Vano, který se mě zeptal, jestli bych pro něj nemohl nafotit akty. Neměl jsem s tím problém, nestyděl jsem se. Na jeho popud jsem pak začal i intenzivně uvažovat o točení porna. Řekl jsem si, že bych mohl zkusit oslovit nějakou holčinu. Vrátil jsem se zpátky do Trutnova, protože mi došly peníze. Tam jsem si našel přítelkyni. Jel jsem do Prahy, šel jsem na první casting, tenkrát do Bohemia Production. Něco jsme společně s mojí tehdejší přítelkyní vytvořili a tím se rozjela moje kariéra.

Jak na svoje první natáčení vzpomínáš?

Vzpomínám na to fakt v dobrém. Vybavuju si to skoro celé. Tenkrát nevěřili, že bych mohl fungovat, tak k tomu přizvali ještě jednoho herce. Byli jsme dva chlapi a moje přítelkyně. Skočil jsem do toho a musím říct, že se scénka docela podařila.

Jak se lišila realita od tvého očekávání?

Hodně. Kdo si myslí, že je to legrace, je úplně mimo. Musíš dávat pozor na světla, na kamery... Podle různých výzkumů práce pornoherce patřila mezi nejtěžší zaměstnání. Dnes už to tak asi nebude. Existují pomocné léky, někteří pornoherci zacházejí ještě dál a píchají si do přirození injekce. Mně to přijde jako huntování sebe sama. Když to ale ten člověk chce dělat, ať si to dělá. Má svobodnou vůli.

Jak agentury přistupovaly k pornohercům? Vážily si jejich práce?

Nejdřív jsem si myslel, že ne. Čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, že vážily. Snažily se pro nás najít tu nejlepší a nejschůdnější práci. Na tu dobu

a poměry to bylo nejlepší zaměstnání, jaké jsem si mohl najít.

Jak v té době, tedy v devadesátých letech, přistupovali lidé k pornohercům? Vnímali vás jako hvězdy, nebo vámi spíše opovrhovali?

Byl to těžký boj! Od začátku dodnes prosazují, že porno je seriózní práce. Byl jsem první z pornoherců, který se objevil v Tabu, Peříčku a dalších pořadech. Vlezl jsem do všech médií a možná proto jsem se stal v Čechách nejznámější. Ukazoval jsem se i na diskotékách, moderoval akce, dělal jsem liveshow... Někteří mě odsoudili, přestali se se mnou bavit, jiní se na mě zase nabalili. Selektce přátel a nepřátel je vždycky to nejlepší, co může být. Když chce někdo opustit můj život, otevřu dveře a zamávám mu. Na nikoho jsem se kvůli tomu nezlobil.

Co musel člověk udělat pro to, aby se stal pornohercem/pornoherčkou?

Je to stále to samé. Musí jít na casting a předvést, co je potřeba. Není to jednoduché. Přichází daleko

INZERCE

Stvořena pro nekonečnou inspiraci.

Zcela nová Sportage.

Movement that inspires

AUTOSAJM CZ, s.r.o.

Náchodská 509, 541 03 Trutnov

Tel.: 499 841 558 | Mob.: 776 696 266 | E-mail: autosajm.prodej@autosajm.cz | www.autosajm.cz

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ (WLTP). Kia Sportage: 4,9–7,3 l/100 km 125–166 g/km. Vyobrazení vozů je pouze ilustrativní a může obsahovat doplňkovou výbavu. Pro bližší informace navštivte www.kia.com.

větší a tvrdší selekce. Ti lidé si neumí představit, jak je to náročná práce. Já dneska můžu říct, a jsem na to pyšný, v nějakém dokumentu pro HBO to řekl dokonce i Rocco Siffredi, že nezná nikoho na planetě kromě mě, kdo dokázal mluvit do mikrofonu, současně souložit a na povel vyvrcholit. Já lidem vysvětluji, že to je právě o tom, že jsem se naučil ovládat svůj mozek a můj mozek ovládal moje tělo. To pomůže člověku v každé situaci. To není jenom při tom sexu, ale v jakémkoliv oboru. Umět si tu hlavu srovnat. Spousta lidí o mně říká, že jsem debil. Jsem dysgrafik, dyslektik, možná nemám nějakou nadprůměrnou inteligenci, ale zatím ve většině případů ve svém životě jsem udělal dobrý rozhodnutí, a to je nejdůležitější.

Jaké byly kladený „požadavky“, jaký by měl pornoherec/pornoherečka být, jak by měl/a vypadat?

Jak by měl vypadat ideální pornoherec... O vizáži vůbec nejde. Jde o to, jak člověk komunikuje s lidmi, jak s nimi pracuje. Záleží, jak komunikuje s agenty. Jestli tu práci dělá rád. To je největší problém dnešní doby. Zvlášť u těch holek je strašně znát, že to nedělají s láskou, ale vyloženě jenom pro peníze, neumí vydat emoce, ať už dobré, nebo špatné. Prostě nedokážou s tím pracovat. Když se pak člověk podívá na to porno, nedá se na to koukat. Je strašně málo poren, která mě v české produkci vyloženě zaujmou. Mám rád některé nápady. Ať to jsou masky, převleky... Pak ale, když se člověk podívá na výkon těch herců a hereček, je to tragédie. Viděl jsem to i u sebe, když jsem už pomalu končil s pornem. To je důvod, proč jsem skončil definitivně. Jak to zahrál Svěrák ve Vratných láhvích – „Já jsem se jednou probudil a už jsem se tam necejtěl šťastně.“ Přesně tak jsem to měl i já. Jednou jsem se probudil a řekl si, že už nechci točit. Tak jsem to všechno odsunul a měl jsem klid. Užil jsem si to, mám spoustu zážitků a ty mi nikdo nesebere.

Jsi držitelem několika ocenění. Jakých?

Třináctkrát po sobě jsem byl nejlepší český pornoherec. Osmkrát jsem byl nominovaný mezi nejlepší tři pornoherce v Evropě, ale nikdy jsem nevyhrál. V Belgii jsem byl nominovaný šestkrát, z toho dvakrát jsem vyhrál. Co se týče Hot d'Or (předáváno v Cannes), nezískal jsem ocenění jako herec, ale získaly ho filmy, ve kterých jsem hrál. V Americe jsem také nedostal cenu jako herec, ale oceněno bylo osm mých scén. Ostatní si už nepamatuji, já je nepočítal a ani ty sošky jsem nesbíral.

Jednu jsem dokonce nechal v Americe na hotelu, protože byla dost těžká a já si chtěl přivést hlavně hodně oblečení. Na takových věcech nelpím, pro mě je důležitý zážitek. A opravdu jsem s lidmi z pornoprůmyslu zažil strašně moc! Jedním z největších zážitků pro mě bylo, když jsme se s Oldou Widmanem zúčastnili párty, kterou pořádal ve Francii majitel Playboye. Pluli jsme na lodi společně s Lennym Kravitzem, a když jsme vystoupili, potkali jsme Bruce Willise a Prince. Předešlý den jsem měl schůzku s Larrym Flyntem, majitelem Hustleru. Měl jsem to štěstí, že jsem potkal Beate Uhse, která měla největší distribuci erotických hraček na světě, a mimo to mě fascinovala tím, že za 2. světové války učila německé vojáky létat ve stíhačkách.

Co pornoprůmysl a drogy?

Když jsem začínal dělat porno, točilo se na filmové kotouče, potom na profesionální kazety a ten materiál byl strašně drahý. Scénka trvala běžně 6 až 8 hodin. Já sám jsem do svých 28 let nezkusil žádnou drogu. Nekouřil jsem, nepil, a to ani v době, kdy jsem bydlel ve squatu. Přesto jsem dokázal fungovat při sexu i 8 nebo 10 hodin. Dnes

si to každý snaží usnadnit a spousta pornoherců drogy bere. Nebudu říkat, že jsem to později nevyzkoušel, ale brzy jsem zjistil, že je to to nejhorší, co může být. Abych mohl pracovat, potřebuji mít čistou hlavu. Dnes se někteří lidé snaží obelhat sami sebe a pak to špatně dopadá. Statisticky se málokdo z pornoherců dožije vysokého stáří, mnoho jich spáchá sebevraždu. Udělalo to i několik mých kamarádů. Přišel zkrat a bylo to. Dnes by všichni chtěli hodně peněz, pracovat 30 dní v měsíci, ale nemají na to fyzický ani psychický fond. Já jsem opravdu od 18 do 25 let pracoval 26 dní v měsíci průměrně 10 hodin denně, ale ve zbývajícím čase jsem chodil cvičit, byl jsem skvěle fyzicky připravený. Naštěstí mám i silnou vůli. Když si řeknu, že něco udělám, tak to prostě udělám.

Mohl pornoherec zasahovat třeba i v průběhu natáčení do dění, přidávat své nápady nebo naopak se nad něčím ohradit?

To jsem dělal pořád!

A procházelo ti to?

Asi tak z 90 procent. Jak už jsem říkal, můj tatínek byl u policie technik. Uměl výborně fotit a natáčet kamerou. Naučil jsem se to od něj i já. Uměl jsem vnímat objektiv a dokázal jsem si představit, jaký objektiv na kameře je a co dokáže snímat. Vymýšlel jsem spoustu věcí a hlavně spoustu poloh.

Sleduješ v současné době porno? A dokážeš se případně oprostit od toho profesionálního pohledu?

K tomu by řekla víc má žena. Právě kvůli profesionálnímu pohledu mám zakázané dívat se na porno. Už dopředu totiž vím, co se bude dít, kde bude střih, kdy je to špatně nasvícené... Jediné porno, na které se dokážu koukat, je porno s Roccem Siffredim. Jednak proto, že ho má ráda moje žena, a pak proto, že je akční a má to dobře natočené. Není to ale často, jsem hodně v práci a máme malého syna.

Vysvětlíš jednou svému synovi, co jsi dělal, nebo tomu necháš volný průběh?

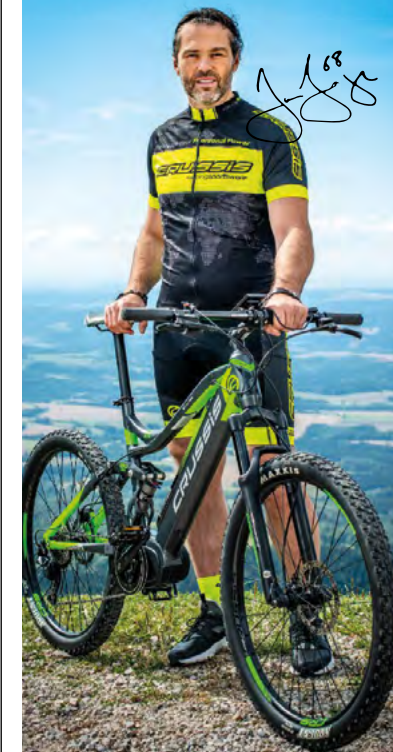
Mám dva syny. Staršímu, z prvního manželství, to vpálili rodiče jeho spolužáků asi v osmi letech. S první ženou, která byla také pornoherečka, jsme mu to vysvětlili. Mladší syn je zatím malý a nerozumí tomu. Já si ale stojím za tím, že povolání pornoherce je normální seriózní práce. Ať se to někomu líbí, nebo nelíbí. Určitě se za ni nestydím.

Synům bys to tedy nerozmlouval?

Určitě ne. Udělal bych to stejně jako moji rodiče. Maminka mi nikdy neřekla, že nesmím. A nebylo to pro ni lehké, dokonce ji kvůli tomu chtěli vyhodit z práce. Respektovala, že jsem dospělý a můžu se rozhodnout, jak chci. Jen mě upozornila na to, že si na mě někteří budou ukazovat prstem, klepat si na čelo, jaký jsem idiot, odsoudí mě a spoustu dveří přede mnou zavrou. A měla pravdu. Podobně bych to vysvětlil svým synům. Nebudu jim říkat, že to mají dělat, ale ani, že nemají. Důležité je, aby z nich vyrostli dobří lidé, šli si za svým a nebáli se neúspěchu. ■

„JEZDI JAKO JÁ
NA ELEKTROKOLE
CRUSSIS“

CRUSSIS
ČESKÝ VÝROBCE ELEKTROKOL

PRODEJ A SERVIS JÍZONÍCH KOL

Zdeněk Křížek, Horská 10, Trutnov, 541 01,
tel.: 499 812 868, 603 480 199

Sídlště „Smeták“

ONDŘEJ VAŠATA,
MUZEUM PODKRKONOŠÍ

Historická fotografie pořízená pravděpodobně roku 1974 zachycuje rozestavěné panelové sídlště, jehož úřední název zněl „Stadión II“. Toto označení se příliš neujalo, neboť záhy ho obyvatelé Trutnova přejmenovali na „Smeták“, a to podle bývalé skládky odpadků, která se zde předtím nalézala. Sídlště situované na levém břehu řeky Úpy tvoří 12 panelových domů (čp. 341–351 a 353) postavených v letech 1973–1975. K jeho

občanské vybavenosti patřila původně mateřská škola (čp. 389) otevřená v září 1978 a rovněž polyfunkční přízemní dům (čp. 368), kde byla od stejného roku v provozu prodejna potravin, holičství a kadeřnictví, sběrna prádla a čistírna. Závěrem zbývá dodat, že výstavbu sídlště prováděl podnik Pozemní stavby Hradec Králové, což dodnes připomíná pamětní deska v interiéru domu čp. 350. ■

Cylindr od trutnovského kloboučníka Hugo Flögela

VLASTIMIL MÁLEK, MUZEUM PODKRKONOŠÍ

Na výstavě Pokrývky hlav našich předků, probíhající v Muzeu Podkrkonoší v Trutnově od června do září 2022, patří mezi zajímavé regionální exponáty pánský vysoký klobouk, tzv. cylindr, ze sortimentu trutnovského kloboučníka Hugo Flögela. Vyroben byl ve druhé polovině 19. století a dochoval se i s originální papírovou krabicí. Kloboučnictví Hugo Flögela bylo založeno roku 1832 a sídlilo na nynějším Krakonošově náměstí v domě čp. 14 (dnešním čp. 22). Vyrábělo nejen dámské módní klobouky, ale též klobouky pánské, chlapecké a dětské. Kromě toho prodávalo vysoce kvalitní výrobky zahraniční provenience. Tento exemplář byl získán do sbírky trutnovského muzea v roce 2009. ■

INZERCE

Studio
koupelen
Trutnov

Letní
slevy
a 3D návrh
zdarma

Studio Trutnov
Horská 74
tel. 220 800 000

Podmínky akce na
www.koupelny-ptacek.cz

 koupelny

LETNÍ KINO CAFFÉ UFFO

filmy začínají po setmění

1. 7. Tajemství staré bambitky 2
8. 7. Prvok, Šampón, Tečka a Karel
13. 7. Amélie z Montmartru
15. 7. 3Bobule
20. 7. S tebou mě baví svět
22. 7. Bábovky
27. 7. Mimořádná událost
29. 7. Není čas zemřít
3. 8. Zátopek
5. 8. Kurz manželské touhy
10. 8. Ghost Dog - Cesta samuraje
12. 8. Šakalí léta
17. 8. Tři tygři ve filmu: Jackpot
19. 8. Po čem ženy touží 2
24. 8. Jan Koller: příběh obyčejného kluka
26. 8. Vyšehrad: Fylm
31. 8. Příšerákov 2

TRUTNOVSKÉ HUDEBNÍ LÉTO

koncerty začínají v 16.30 hodin

1. 7. Pepa Lábus a spol.	10. 8. Levou Rukou Band
8. 7. Česko zpívá (od 17 hodin)	12. 8. Just Now
13. 7. Blues Mystery	17. 8. Mescalero
15. 7. Vende Ballini (od 18 hodin)	19. 8. K-Band
20. 7. Sansaband	24. 8. DJ Hypno & rapeři
22. 7. Kasteláni	Statika, Meth,
27. 7. Michal Tučný revival	Austy, Colda
29. 7. Projekt 143	26. 8. H-kvintet
3. 8. Tlupa Tlap	31. 8. Pěna
5. 8. Krakonoška	

LETNÍ KINO BOJIŠTĚ

filmy začínají v 20.45 hodin

2. 7. Hvězdné války IV. – Nová naděje
9. 7. Excalibur
23. 7. Čínská čtvrt'

V Trutnově již 4 lékárny

Dr.Max⁺

– Horská 64

po–pá 7.30–17.00

– Dolní předměstí 96 (u Lidlu)

po–pá 8.00–17.00

– Žižkova 515 (Hypermarket Albert)

po–ne 8.00–18.00

– Horská 687 (Family Center)

po–pá 8.00–18.00 | so 8.00–16.00

sleva
60 Kč

Fenistil
1 mg/g gel, 50 g
Běžná cena 329 Kč
Akční cena 269 Kč

- rychlá a účinná úleva od svědění podrážděné pokožky různého původu: svědivá vyrážka, poštípání hmyzem, spálení od slunce, povrchové popáleniny a kopřivka
- účinkuje přímo v místě svědění a podráždění

Pečlivě čtěte příbalovou informaci. Fenistil 1 mg/g gel je lék k použití na kůži. Obsahuje dimetindien maleát.

sleva
100 Kč

skinexpert®
BY DR.MAX
SOLAR
celá řada

- opalovací přípravky s vysokým stupněm ochrany pro dospělé i děti
- garantovaná voděodolnost u opalovacích krémů a mlék

Při nákupu přípravků skinexpert® BY DR.MAX SOLAR získá držitel Karty výhod Dr.Max slevu 100 Kč.

Kosmetické přípravky.

sleva
40 Kč

Ibuprofen
Dr.Max
400 mg
potahované
tablety, 100 tbl.

- tlumí bolest a zánět
- ke zmírnění bolesti hlavy včetně migrény, bolesti zubů a menstruační bolesti

Pečlivě čtěte příbalovou informaci.
Léčivý přípravek s účinnou látkou ibuprofen k vnitřnímu užití.

Akční cena
119 Kč
Běžná cena 159 Kč

TRIATLON DOLCE

19/7/2022

ZÁVODY PRO KAŽDÉHO
PLAVÁNÍ 400 m - KOLO 12 km - BĚH 3,5 km

Kategorie:
muži, ženy, děti
štafety
„nad 100 kg”

12:30–16:15 prezentace
14:00 start závodu dětí
17:00 start hlavního závodu
19:00 vyhlášení výsledků

WWW.TRIATLONDOLCE.CZ

Smart Energy

POLARIZAČNÍ
ČOČKY

9 DRUHŮ
ZRCADLOVEK

30 DRUHŮ BAREV
a to vše s dioptrií i bez

MĚŘENÍ
ZRAKU

APLIKACE A PRODEJ
KONTAKTNÍCH ČOČEK

OČNÍ OPTIKA
MALINSKÝ

Trutnov, Bulharská 139
tel.: 499 812 561 / 777 212 561
www.optika-malinsky.cz

VOGUE
eyewear

 Horsefeathers®

D&G
DOLCE & GABBANA